

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/40179, 07/40180 en 07/40181 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, en de
voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van
9 november 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

1. de staatssecretaris van Justitie en
2. de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2007 is ten aanzien van appellant een vrijheidsontnemende maatregel, als bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), toegepast, die nadien is voortgezet. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 22 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het door appellant tegen de afwijzing van de aanvraag ingestelde beroep ongegrond verklaard en heeft die rechtbank, dezelfde nevenzittingsplaats, het door appellant tegen de vrijheidsontnemende maatregel ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij onderscheiden brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 14 november 2007, hoger beroepen ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de hoger-beroepschriften is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De hoger beroepen zijn kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

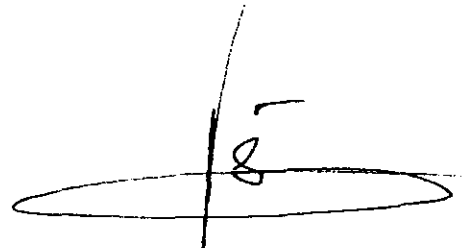
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 december 2007

309-540.

Verzonden: 10 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank Amsterdam
zittinghoudende te Amsterdam
vreemdelingenkamer

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en
artikel 8:70 van de Awb j° artikel 94 en artikel 106 van de Vw 2000

reg. nrs.: AWB 07/40180 (voorlopige voorziening)
AWB 07/40179 (beroep asiel)
AWB 07/40181 (beroep vrijheidsontnemende maatregel)

V-nr.:

inzake: geboren op , van gestelde Iraakse
nationaliteit, verblijvende in Aanmeldcentrum Schiphol, verzoeker/eiser, hierna te
noemen: eiser,
gemachtigde: mr. M. Berg, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder in de zaken met registratienummer
AWB 07/71480 en AWB 07/40179,
de Minister van Justitie, verweerder in de zaak met registratienummer
AWB 07/40181,
hierna gezamenlijk te noemen: verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. Favier, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 15 oktober 2007 is eiser op grond van artikel 3 van de Vw 2000 op de luchthaven Schiphol de toegang tot Nederland geweigerd. Ten aanzien van eiser is op dezelfde datum de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 toegepast.

2. Bij beroepsschrift van 24 oktober 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

3. Op 24 oktober 2007 heeft eiser tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 24 oktober 2007, waarbij de aanvraag van eiser van 18 oktober 2007 om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van eiser achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist. De gronden van het verzoek tot een voorlopige voorziening en het beroep zijn bij brief van 29 oktober 2007.

4. Het verzoek om een voorlopige voorziening, alsmede het beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel, is behandeld ter zitting van 2 november 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer K.R. Al-Tamini, als tolk in de Arabische taal.

5. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd.

Eiser is afkomstig uit , een dorp in Centraal-Irak dat dichtbij de grens met Syrië ligt. Eiser heeft zijn hele leven in gewoond en werkte daar tot tien dagen voor zijn vertrek als schapenhoeder. Eiser behoort tot de Koerdische bevolkingsgroep in Irak. Eiser is uit Irak vertrokken vanwege de onveilige situatie aldaar en vanwege terroristen die hem en zijn familie hebben bedreigd. Deze terroristen hebben gezegd dat eiser en zijn familie Koerden waren en maar naar Koerdistan moesten vertrekken. Als zij niet zouden vertrekken, zouden de terroristen de woning van eisers familie verwoesten. Eisers familie werd er van beschuldigd dat zij de Amerikanen hadden geholpen. Tegelijkertijd werden eiser en zijn familie onder druk gezet door de terroristen. Als zij niet zouden betalen, dan zou een van de gezinsleden worden ontvoerd. Eiser is daarop met behulp van een reisagent via Syrië naar Nederland gevlucht. Eiser kan niet terug naar Irak en kan evenmin naar Koerdistan, omdat men daar geen vluchtelingen meer opvangt.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN TER ZAKE VAN DE ASIELAANVRAAG

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser binnen 48 procesuren in het aanmeldcentrum (AC) afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat eiser heeft verklaard dat hij in het bezit is geweest van een identiteitskaart en een geboorteakte, maar dat hij deze aan de reisagent heeft afgestaan. Voorts heeft eiser geen enkel reisdocument overgelegd waarmee hij kan aantonen via welke route hij naar Nederland is gereisd. De verklaring van eiser dat de reisagent in het bezit was van voornoemde documenten, maakt het ontbreken daarvan niet verschoonbaar. Ten slotte heeft eiser geen verifieerbare informatie over zijn reis van Irak naar Syrië en van Syrië naar Nederland afgelegd en heeft hij evenmin het vluchtnummer of de naam van de luchtvaartmaatschappij kunnen noemen. Gezien het voorgaande dient van het asielrelaas van eiser een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Daarvan is naar het oordeel van verweerder echter geen sprake, nu eiser met zijn verklaringen niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit Centraal-Irak. Hiertoe heeft verweerder het volgende overwogen. Aan eiser is een groot aantal elementaire en basale vragen met betrekking tot zijn directe gestelde geboorteplaats en woonomgeving gesteld. Eiser heeft deze vragen allemaal nagenoeg niet of niet juist kunnen beantwoorden. Voorts is hij niet in staat gebleken zelf specifieke informatie te verstrekken. Dit is zeer opmerkelijk omdat eiser heeft gesteld zijn hele leven in die omgeving te hebben gewoond. De verklaring van eiser voor zijn gebrek aan kennis over namelijk dat hij boer was en nooit buiten zijn dorp kwam, is onvoldoende reden om dit gebrek aan kennis verschoonbaar te achten. Immers, ook onder die omstandigheden mag van eiser worden verwacht dat hij in ieder geval beschikt over basale kennis omtrent zijn directe woonomgeving en daarvan is niet gebleken. Nu eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit te Centraal-Irak, kan geen waarde worden gehecht aan de door hem afgelegde verklaringen omtrent de problemen die hij aldaar zou hebben ondervonden of in de toekomst vreest te ondervinden. Eiser komt dan ook niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

2. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder de aanvraag, gelet op de vereiste zorgvuldigheid, niet binnen 48 procesuren heeft kunnen afdoen. Eiser meent dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Verweerder heeft ten onrechte geconcludeerd dat eiser verwijtbaar documentloos is. Eiser was aanvankelijk op weg naar Zweden, maar is op Schiphol gestrand toen zijn reisagent hem daar achterliet, met medeneming van eisers documenten. Voorts heeft verweerder ten onrechte geconcludeerd dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eiser heeft met zijn

verklaringen voldoende aannemelijk gemaakt dat hij uit Centraal-Irak komt. Indien verweerder twijfelt over de herkomst van eiser, dan heeft verweerder de mogelijkheid om een taalanalyse af te nemen. Nu van deze mogelijkheid ten onrechte geen gebruik is gemaakt, heeft verweerder het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid. De aanvraag van eiser kan dan ook niet in de AC-procedure worden afgedaan.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN TER ZAKE VAN DE VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL

1. Eiser heeft zich – zakelijk weergegeven – op het standpunt gesteld dat het voortduren van de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6 van de Vw 2000 onrechtmatig is. Hiertoe heeft eiser aangevoerd dat verweerder de aanvraag van eiser niet in de AC-procedure had mogen afwijzen. Verweerder had immers nader onderzoek moeten doen in de vorm van een taalanalyse.
2. Verweerder heeft zich – zakelijk weergegeven – op het standpunt gesteld dat er geen reden is de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen. Eiser is verwijtbaar ongedocumenteerd en voor verweerder bestond geen verplichting om een taalanalyse af te nemen. De aanvraag van eiser is dan ook terecht in de AC-procedure afgewezen.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.
2. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Eiser is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.
3. De AC-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procesuren. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.
4. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan – voor zover hier van belang – een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
 - d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.
6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen

reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

7. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser geen documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd. Partijen twisten echter over de vraag of dit aan eiser kan worden toegerekend. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat hij aanvankelijk op weg was naar Zweden, maar op Schiphol is gestrand toen zijn reisagent hem daar achterliet, met medeneming van eisers documenten, waaronder zijn identiteitskaart en geboorteakte. Gelet op de eigen verantwoordelijkheid van eiser om zijn aanvraag met zoveel mogelijk stukken te onderbouwen, vormt het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank geen omstandigheid op grond waarvan verweerder had moeten beoordelen dat het ontbreken van genoemde documenten eiser niet kan worden toegerekend. Reeds hierom heeft verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij de beoordeling van de aanvraag kunnen betrekken en aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij bij zijn aanvraag geen documenten met betrekking tot zijn reisroute en asielrelaas heeft overgelegd. Hetgeen partijen hieromtrent overigens hebben aangevoerd, behoeft derhalve geen bespreking meer.

8. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser. Van het asielrelaas van eiser dient derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Het relaas dient volgens het verweerder gevoerde beleid geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden te bevatten.

9. Eiser heeft aan zijn asielrelaas ten grondslag gelegd dat hij afkomstig is uit Centraal-Irak en dat hij aldaar problemen heeft ondervonden waarna hij is gevlucht.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op grond van de motivering zoals die uit het bestreden besluit blijkt, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser zijn asielrelaas juist op dit punt niet geloofwaardig heeft gemaakt. Daarbij heeft verweerder in het bijzonder betekenis kunnen toekennen aan het volgende. Eiser heeft niet overeenkomstig openbare gezaghebbende topografische documenten verklaard over geografische kenmerken van de omgeving van Anders dan eiser heeft aangegeven, zijn er naast nog meer dorpen in de omgeving van Daarnaast heeft eiser verklaard dat hij niet weet in welke regio is gelegen. Voorts zijn aan eiser enkele vragen gesteld over het landschap, de infrastructuur en het wegennetwerk van , die eiser op een enkele vraag na, onjuist heeft beantwoord. Eiser heeft weliswaar juist verklaard dat er geen bergen in de buurt van zijn gelegen, maar hij heeft foutief geantwoord dat er geen rivier of meer in de buurt van aanwezig is. Voorts heeft eiser correct weten te verklaren dat er een vliegveld is gelegen in de buurt van en dat er een snelweg van naar gaat, maar heeft hij onjuist verklaard dat er geen treinstation en spoorlijn in de buurt van is gelegen. De omstandigheid dat de spoorlijn niet meer in gebruik zou zijn, maakt dit niet anders. Ten slotte heeft eiser de vragen met betrekking tot algemene wetenswaardigheden over niet allemaal juist weten te beantwoorden. Eiser heeft weliswaar correct aangegeven dat er een officiële grenspost is bij maar hij heeft niet correct weten te vertellen of deze grenspost het gehele jaar open of dicht is geweest. Voorts heeft betrokkene niet kunnen reproduceren hoe de Sadam-dam tegenwoordig wordt genoemd. Weliswaar heeft eiser in de zienswijze nog enige aanvullende informatie gegeven over , namelijk dat er een moskee, een politiepost, een gemeentehuis en enkele winkels zijn, maar deze informatie leidt niet tot een ander oordeel. Immers, niet valt in te zien waarom deze informatie niet reeds in het eerste gehoor is verstrekt en evenmin heeft eiser op enige wijze nader gespecificeerd waar deze instellingen gesitueerd zouden zijn. De verklaring van eiser dat de gebrekkige kennis het gevolg is van het feit dat eiser als boer/schapenherder werkzaam was, niet of nauwelijks uit zijn dorp kwam en geen contact had met mensen uit andere plaatsen is onvoldoende reden om dit gebrek aan kennis verschoonbaar te achten. Verweerder mag immers van eiser verwachten dat hij – rekeninghoudend met de bewering van eiser

dat hij zijn hele leven tot tien dagen voor zijn vertrek naar Nederland in heeft gewoond en gewerkt – over meer informatie over zijn woonplaats zou kunnen verstrekken. Het gaat immers om informatie over dermate eenvoudige en basale zaken, dat ook iemand die geen opleiding heeft genoten en die zijn dorp nimmer heeft verlaten, maar daar wel zijn hele leven heeft gewoond, deze informatie zou moeten kunnen verstrekken.

11. Eiser heeft echter aangevoerd dat in alle redelijkheid niet gesteld kan worden dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn, nu verweerder nalaat door middel van een taalanalyse nader onderzoek te doen naar de afkomst van eiser. Ter zitting heeft eiser toegelicht dat een dergelijke verplichting voor verweerder voortvloeit uit artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).

12. Ter zitting heeft verweerder het standpunt van eiser betwist en aangevoerd dat uit de Definitierichtlijn, noch artikel 3:2 van de Awb onder deze omstandigheden een dergelijke onderzoekspllicht van verweerder volgt.

13. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: “De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”.

14. Voor zover artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn al een direct toepasbare norm zou inhouden, is de rechtbank van oordeel dat daaruit niet volgt dat de hierin opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en dat verweerder, na te hebben gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat en de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft de eventuele gebreken te herstellen. Er is dan ook geen grond voor het oordeel dat indien, zoals hier het geval is, de vreemdeling onvoldoende documenten en elementen heeft overgelegd ter staving van het asielverzoek en daardoor twijfel is gerezen aan de door de vreemdeling gestelde identiteit en nationaliteit, verweerder op grond van artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn gehouden zou zijn de vreemdeling tegemoet te komen door een taalanalyse te laten verrichten. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 12 juli 2007, AB 2007/267. Een dergelijke verplichting volgt naar het oordeel van de rechtbank evenmin uit artikel 3:2 van de Awb. Gelet op het voorgaande volgt de rechtbank eiser dan ook niet in zijn standpunt dat verweerder reeds door het afzien van het afnemen van de taalanalyse niet in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is.

15. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser niet voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, van de Vw 2000 in aanmerking komt.

16. Uit het voorgaande volgt dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak. De rechtbank ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen. Het beroep tegen de afwijzende beschikking op de asielaanvraag van eiser zal ongegrond worden verklaard. Dat brengt mee dat het verzoek om voorlopige voorziening bij gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

VI. OVERWEGINGEN INZAKE DE VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL

17. Verweerder is op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 bevoegd een vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd, een ruimte of plaats als bedoeld in het

eerste en tweede lid van dit artikel aan te wijzen, waar hij zich dient op te houden. Verweerder voert het beleid dat onder meer tot - voortzetting van - de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 wordt besloten indien de asielaanvraag binnen de AC-procedure is afgewezen.

18. In beroep heeft eiser de rechtmatigheid van het besluit tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel niet bestreden. Eiser heeft zich echter op het standpunt gesteld dat voortduring van de maatregel onrechtmatig is, nu verweerder de aanvraag van eiser ten onrechte in de AC-procedure heeft afgewezen, terwijl nader onderzoek in de vorm van een taalanalyse geïndiceerd was.

19. Nu de rechtbank hiervoor reeds heeft overwogen dat er voor verweerder geen verplichting bestond om een taalanalyse te verrichten en dat het beroep van eiser tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag in de AC-procedure ongegrond is, faalt deze beroepsgrond. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 thans niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten.

20. Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel is derhalve ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen.

21. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

VII. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/40179:

- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/40180:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

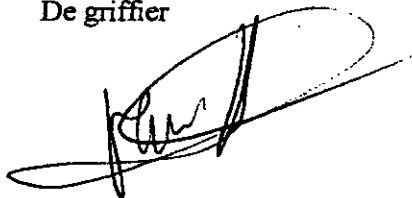
De rechtbank:

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/40181:

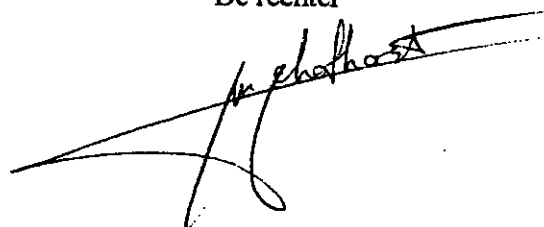
- verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- wijst het verzoek om toekenning van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan op 9 november 2007 door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M. van der Aar, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier



De rechter



Afschrift verzonden op: **9 NOV. 2007**

Conc.: EACS

Coll: MA

D: C

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de asielaanvraag bedraagt één week.

De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de vrijheidsontnemende maatregel bedraagt eveneens één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

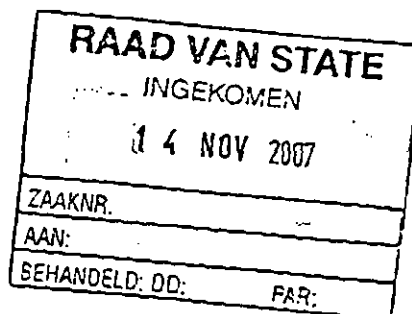
wormhoudt berg advocaten

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
De Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per telefax 070-3651380

Betreft: 07/ 40179 BEPTDN
271.820.7908

/ Staat



Mr. M. Berg

Mr. S. Brouwer

Mr. R. Goetsch

Mr. A.M. van den Hurk

Mr. R.H. Wormhoudt

Amstelveenseweg 4
1075 XH Amsterdam
T 020 - 618 53 30
F 020 - 618 90 85
E secretariat@
wormhoudtbergadvocaten.nl

Amsterdam, 14 november 2007

Hoger beroepschrift

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Iraakse nationaliteit,
verblijvende te Amsterdam, woonplaats kiezende ten kantore van mr M. Berg,
Amstelveenseweg 4 te Amsterdam, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het
instellen van dit hoger beroep en als zodanig zal optreden.

Appellant stelt hiermede hoger beroep in van de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingplaats Amsterdam d.d. 9 november 2007.(bijlage)

Grief 1:

De grief is gericht tegen overweging 10 van de rechtbank.
De rechtbank oordeelt daarin dat verweerder zich op grond van de motivering zoals die
uit het bestreden besluit blijkt in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat
eiser zijn asielrelaas juist op dit punt niet geloofwaardig heeft gemaakt.
(....)

Toelichting:

Naar het oordeel van appellant miskent de rechtbank met het hierboven omschreven oordeel dat appellant weliswaar in de optiek van de Staatssecretaris niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij uit afkomstig is, maar dat in het bestreden besluit op geen enkele wijze wordt gesteld dat appellant's Iraakse nationaliteit wordt betwijfeld. Naar het oordeel van appellant had de rechtbank dan ook in elk geval het beroep voor zover gericht tegen de weigering hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d te verlenen, gegrond behoren te verklaren.

Grief 2

Appellant kan zich niet verenigen met overweging 14 van de rechtbank waarin wordt geoordeeld dat verweerder niet zou zijn gehouden tot een taalanalyse.

Toelichting:

Naar het oordeel van appellant koppelt de rechtbank primair ten onrechte het houden van een taalanalyse ter vaststelling van appellant's nationaliteit aan het bepaalde in artikel 4, eerste lid van de definitierichtlijn.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte oordeelt dat het bepaalde in 3:2 Algemene Wet Bestuursrecht in het onderhavig geval niet noopt tot een taalanalyse. In dat verband benadrukt appellant dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit op geen enkele wijze blijkt geeft van twijfel aan appellant's Iraakse nationaliteit, maar slechts aan zij afkomst uit de plaats

Onder die omstandigheden, en mede gelet op het feit dat voor Iraakse asielzoekers een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd, had de Staatssecretaris niet kunnen volstaan met de thans gebruikte motivering, althans nader behoren te motiveren waarom een taalanalyse niet noodzakelijk wordt geacht. De rechtbank heeft dat miskent.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van appellant de thans bestreden uitspraak wegens schending van het bepaalde in artt. 29 VW en 3:2 jo 3:46 AWB niet in stand blijven.

Redenen waarom:

Appellant Uw College verzoekt de uitspraak d.d.9 november 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, te vernietigen.

Gemachtigde



wormhoudt berg advocaten

Mr. M. Berg

Mr. S. Brouwer

Mr. P. Goettsch

Mr. A.M. van den Hurk

Mr. R.H. Wormhoudt

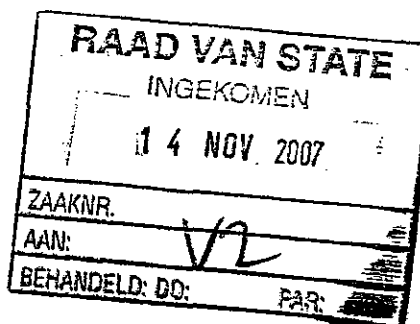
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
De Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per telefax 070-3651380

Betreft: 07/40181 BEPTDN
271.820.7908
/ Staat

Amsterdam, 14 november 2007

Amstelveenseweg 4
1075 XH Amsterdam
T 020 - 618 53 30
F 020 - 618 90 85
E secretariaat@
wormhoudtbergadvocaten.nl

Hoger beroepschrift

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Iraakse nationaliteit,
verblijvende te Amsterdam, woonplaats kiezende ten kantore van mr M. Berg,
Amstelveenseweg 4 te Amsterdam, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het
instellen van dit hoger beroep en als zodanig zal optreden.

Appellant stelt hiermede hoger beroep in van de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingplaats Amsterdam d.d. 9 november 2007.(bijlage), voor zover
daarin het beroep tegen de maatregel ex artikel 6 VW ongegrond wordt verklaard

Grief 1:

De grief is gericht tegen overweging 18 en 19 van de rechtbank.
De rechtbank oordeelt daarin dat verweerder bij afweging van alle betrokken belangen
in redelijkheid tot oplegging en voortzetting van de maatregel ex artikel 6 VW had
kunnen komen.

Toelichting:

Naar het oordeel van appellant miskent de rechtbank met het hierboven omschreven oordeel dat, zoals hij ook in het hoger beroepsschrift in de asielprocedure heeft aangevoerd, het bepaalde in 3:2 Algemene Wet Bestuursrecht in het onderhavig geval noopt tot een taalanalyse.

In dat verband benadrukt appellant dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit op geen enkele wijze blijk geeft van twijfel aan appellant's Iraakse nationaliteit, maar slechts aan zij afkomst uit de plaats

Onder die omstandigheden, en mede gelet op het feit dat voor Iraakse asielzoekers een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd, had de Staatssecretaris de zaak niet in het aanmeldcentrum kunnen afdoen en is dan ook ten onrechte de maatregel ex artikel 6 VW voortgezet.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van appellant de thans bestreden uitspraak wegens schending van het bepaalde in artt. 6 VW en 3:2 jo 3:46 AWB niet in stand blijven.

Redenen waarom:

Appellant Uw College verzoekt de uitspraak d.d.9 november 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, te vernietigen.

Gemachtigde

